KGI

Több mint aszály

PÁRATLAN OLDAL - LXX. évfolyam, 36. szám, 2026. szeptember 4.

A jól tájékozott városi ember a híradásokon túl a parkokban találkozhat az aszály nyomaival, amit a kertészek áldozatos munkájukkal tompítani igyekeznek.

A hétvégén kiszabadulva a kőrengetegből, döbbenten láttam a valóságot. A Mezőföld gazdag löszhátán utaztam keresztül. Sárgán zörgő kukoricatáblák, gyermektenyérnyi, kókadt, barna napraforgótányérok váltották egymást augusztus utolsó vasárnapján.

1972 késő őszén Dusnokra vezényeltek minket katonaként kukoricát törni. Ott zörgött így a tábla, de október végén ez természetes.

Szerencsés gyerekként minden augusztust egy kis mezőföldi faluban tölthettem a nagymamámnál. A Mama háza mellett egy nagy kukoricatáblában kitaposott ösvény vezetett a Véber kocsmájához, ahol megcsodálhattuk a Csepel teherautók platójára szerkesztett dobozos „buszokat”, melyeket Fakarusznak keresztelt a nép. Szívesen állítgattuk a kuglibábokat is, mert egy-egy málna volt a fizetség. Na, ez a kukoricatábla augusztus végén is nagy zöld dzsungel volt, ahol soha nem találták meg az ember gyerekét.

Az augusztusi melegben zörgő sárga kukoricásnál semmi sem mutatja jobban, hogy itt valami olyan nagy baj van, amit a szükséges vízvisszatartással, észszerű vízgazdálkodással már nem lehet orvosolni. Mezőgazdaságunkban korszakváltás előtt állunk. Mást és másképpen kellene termelni, művelni a földeket. Nem a természetet kellene igazítani hozzánk, hanem nekünk kéne igazodni hozzá. Nem egyszerűen kárpótolni kell a gazdákat, adni a földalapú támogatást. Minél előbb cselekszünk, annál hamarabb tudunk jó választ adni erre a kihívásra.